

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski (przewodniczący)

SSN Maciej Pacuda (sprawozdawca)

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania M. S.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 lipca 2018 r. zatytułowanej w treści dokumentu: "Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 lipca 2018 roku w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska sędziego Sądu Najwyższego przez M. S.",

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 12 września 2018 r.,

wniosku odwołującej się o zmianę sposobu zabezpieczenia

1. zmienia punkt I. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 1 sierpnia 2018 r., III PO 5/18, w ten sposób. że użyty tam zwrot: "przez nakazanie powstrzymania się od przekazania uchwały Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej do czasu rozpoznania odwołania" zastępuje zwrotem: "przez wstrzymanie skuteczności zaskarżonej uchwały do czasu zakończenia postępowania zainicjowanego odwołaniem wniesionym od tej uchwały";

2. oddala wniosek w pozostałej części.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2018 r., III PO 5/18, wydanym na podstawie art. 388 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. oraz art. 44

ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, w sprawie z odwołania M. S. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 lipca 2018 r. zatytułowanej w treści dokumentu: „Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 lipca 2018 r. w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska sędziego Sądu Najwyższego przez M. S.”, wstrzymał wykonanie tej uchwały przez nakazanie powstrzymania się od przekazania uchwały Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej do czasu rozpoznania odwołania.

Odwołująca się SSN M. S., działając przez profesjonalnego pełnomocnika, w piśmie procesowym z dnia 28 sierpnia 2018 r. wniosła o zmianę postanowienia z dnia 1 sierpnia 2018 r. w punkcie I. przez wstrzymanie procedury wyrażenia zgody przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego Sądu Najwyższego przez odwołującą się, o której to procedurze mowa w art. 37 ustawy o Sądzie Najwyższym. Ponadto, odwołująca się wniosła o zadanie przez Sąd Najwyższy pytania prejudycjalnego do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, które sformułowała w swoim piśmie.

Odwołująca się wyjaśniła, że miała na uwadze treść pisma Przewodniczącego KRS do Sądu Najwyższego z dnia 13 sierpnia 2018 r., w którym Przewodniczący KRS poinformował między innymi, że odpis zaskarżonej uchwały (nazywanej opinią) został przekazany do Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 13 lipca 2018 r. Dlatego uznała, że wskazana jest zmiana postanowienia z dnia 1 sierpnia 2018 r. w sposób przez nią określony, ponieważ zapewni to osiągnięcie celu postanowienia, czyli wstrzymanie zaskarżonej uchwały i całej procedury wyrażenia zgody przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego Sądu Najwyższego.

Co do sformułowanego przez siebie tekstu pytania prejudycjalnego, odwołująca się wnioskowała o uwzględnienie jej argumentacji przytoczonej w uzasadnieniu odwołania wniesionego w niniejszej sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek odwołującej się o częściową zmianę punktu I. postanowienia z dnia 1 sierpnia 2018 r. co do zasady zasługuje na uwzględnienie. Sąd Najwyższy stwierdza bowiem, że użyty w jego postanowieniu z dnia 1 sierpnia 2018 r. zwrot: „przez nakazanie powstrzymania się od przekazania uchwały Prezydentowi

Rzeczypospolitej Polskiej do czasu rozpoznania odwołania”, w świetle informacji wynikających z pisma Przewodniczącego KRS z dnia 13 sierpnia 2018 r. skierowanego do Sądu Najwyższego, był w sposób oczywisty niewykonalny już w dacie wydania tego postanowienia.

Równocześnie jednak Sąd Najwyższy przypomina, że z mocy jego postanowienia z dnia 1 sierpnia 2018 r. nadal obowiązuje, znajdujące oparcie w art. 388 § 1 k.p.c., stosowanym w związku z art. 398²¹ k.p.c. i art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, orzeczenie o wstrzymaniu wykonania uchwały KRS zatytułowanej w treści tego dokumentu: „Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 lipca 2018 r. w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska sędziego Sądu Najwyższego przez M. S.”. Sąd Najwyższy stoi także na stanowisku, że uchwała ta stanowi, zgodnie z art. 37 § 1a ustawy o Sądzie Najwyższym, obligatoryjny element postępowania w sprawie dotyczącej zgody Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na dalsze zajmowanie stanowiska sędziowskiego. Dlatego też uznaje, że w przypadku zaskarżenia takiej uchwały wspomniane postępowanie jest nadal w toku aż do zakończenia postępowania odwoławczego. Opisana sytuacja odpowiada zaś sytuacji uregulowanej w art. 37 § 3 zdanie trzecie ustawy o Sądzie Najwyższym. Zdaniem Sądu Najwyższego, obecnie nie można również pominąć, że w myśl punktu III postanowienia z dnia 2 sierpnia 2018 r., wydanego w sprawie III UZP 4/18, stosowanie – między innymi – art. 37 ustawy o Sądzie Najwyższym zostało zawieszone.

Kierując się przedstawionymi motywami oraz uwzględniając tę okoliczność, że zaskarżona w niniejszej sprawie uchwała KRS z dnia 12 lipca 2018 r. jest orzeczeniem nieegzekwowalnym, a przez to niepodlegającym wykonaniu (art. 388 § 3 k.p.c.), Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że najwłaściwszym sposobem wstrzymania wykonania tej uchwały będzie wstrzymanie jej skuteczności do czasu zakończenia postępowania zainicjowanego odwołaniem wniesionym od tej uchwały. Oznacza to, że uchwała do tego czasu nie będzie rodzić skutków prawnych, które art. 37 ustawy o Sądzie Najwyższym wiąże z jej podjęciem i przekazaniem Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej.

Odnosząc się natomiast do wniosku odwołującej się w przedmiocie wystąpienia do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Sąd Najwyższy jest

zdania, że wniosek ten nie może być uwzględniony co najmniej z dwóch powodów. Po pierwsze, Sąd Najwyższy w obecnym składzie nie rozpoznaje merytorycznie odwołania, lecz rozstrzyga wyłącznie kwestię wpadkową, to jest możliwość zastosowania w niniejszej sprawie instytucji wstrzymania zaskarżonego orzeczenia (w tym przypadku uchwały KRS). Kwestię tę szerzej wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 1 sierpnia 2018 r., III PO 6/18. Po drugie, sformułowana przez odwołującą się propozycja pytania prejudycjalnego jest tożsama z pytaniami, które Sąd Najwyższy przedstawił już Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie III UZP 4/18.

Biorąc to pod uwagę oraz powołując się na przepisy wymienione w treści uzasadnienia, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji swojego postanowienia.